

Sygn. akt II AKa 336/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Rafał Kaniok

Sądu Okręgowego (del) Anna Grodzicka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2023 r.

sprawy:

S. W. (1), syna A. i K. z domu K., urodzonego (...) we W., oskarżonego o czyny z art. 229 § 3 kk i inne na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020 roku, sygn. akt XII K 226/16

- Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten tylko sposób, iż ustala wysokość jednej stawki grzywny wskazanej w punkcie I na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.
- W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.
- Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 1500 (tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 336/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt XII K 226/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</u>

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
970	Dowód załączony przez apelującego do apelacji w postaci „zawiadomienia o odwołaniu listu gończego z dnia 16 października 2009r. Prokuratury Okręgowej w Katowicach dotyczącego P. W..	W ocenie sądu odwoławczego, dowód o odwołaniu listu gończego P. W. dotyczy innej osoby, a zatem nie ma znaczenia dla ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie, a wskazany w piśmie ps. (...) nie oznacza, że pseudonim ten nie dotyczy oskarżonego S. W. (1), na co wskazują inne dowody zgromadzone w sprawie, o czym w dalszej części uzasadnienia

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>W tym miejscu należy zasygnalizować, że sąd zarzuty przedstawił w podstawowej formie, albowiem zostały one obszernie sformułowane w apelacji, a następnie odniesie się do nich w kolejnych częściach uzasadnienia, według numerów przedstawionych niżej i opisanych w apelacji.</p> <p>Wskazać jednak należy, że sąd II instancji nie uwzględnił zarzutów, czego odzwierciedleniem była treść wyroku Sądu Apelacyjnego.</p> <p>1. Obraza przepisów postępowania tj. art. 7 i 4 kpk w zakresie oceny wiarygodności zeznań świadka M. K. (1) i wyjaśnień oskarżonego S. W. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. Obraza przepisów postępowania tj. art. 7, 410, 4, 5 § 2 kpk w zakresie zeznań i wyjaśnień M. B..

3. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że świadek M. B. na rozprawie w dniu 16 listopada 2011r., zeznała, że rozpoznała w oskarżonym mężczyznę, który przyjeżdżał do agencji (...) robić odprawy.

4. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że świadek K. L. miała widzieć jak M. K. przyjmuje w reklamówce łapówkę, a także, że kojarzyła pseudonim (...) ze S. W. (1).

5. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony miał cokolwiek wspólnego z odprawami towarów na rzecz spółek (...) i (...).

6. Błąd w ustaleniach faktycznych, że oskarżony wręczył M. K. (1) korzyść majątkową w kwocie co najmniej 40 tys. złotych w zamian za odprawę w dniu 7 września 2001r. na rzecz spółek (...) w sytuacji, gdy brak jest bezpośredniego lub pośredniego dowodu na udział oskarżonego w wyżej wymienionych odprawach.

7. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że B. P. przyznał, że podrabiał na polecenie oskarżonego podpisy na dokumentach, w sytuacji gdy zeznał, że to na polecenie pani M. , a więc M. B. podrabiał i dokonywał wpisów w dokumentach, czego nie potwierdziła sama M. B..

8. Błąd w ustaleniach faktycznych, iż M. B. przyznała, że wypełniała SAD-y dotyczące odpraw dla mężczyzny o ps. (...), za co otrzymywała od M. K. (1) odpowiednią ilość pieniędzy.

9. Obraza art. 7 kpk, 410 kpk, 4 kpk, 171 § 4 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań M. K. odnośnie przypisanego oskarżonemu czynu w punkcie 1 wyroku.

10. Obraza przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i 4 kpk w zakresie dotyczącym oceny zeznań świadka P. W..

11. Obraza przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i 4 kpk w zakresie oceny zeznań świadka R. W..

12. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz 4 kpk przy ocenie zeznań świadka H. D. – Ś., podczas gdy zeznania świadka zaprzeczają depozycjom M. K., a świadek zaprzeczyła, że zna spółki (...) oraz zaprzeczyła, aby odprawy były dokonywane na jej rzecz.

13. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i 4 kpk przy ocenie zeznań świadka P. G., w sytuacji gdy świadek zeznał kategorycznie, że kierowca jego firmy zawsze po przekroczeniu granicy jechał z towarem na Urząd Celny i tam odprawiał towar.

14. Zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 167 kpk w zw. z art. 193 kpk poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego specjalisty od uzależnień od alkoholu na okoliczność oceny zdolności postrzegania i komunikowania zdarzeń przez M. K..

15. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, 410 kpk, 4 kpk, 171 § 4 kpk przy ocenie depozycji świadka B. P.

16. Obrazę art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, poprzez nie

dopuszczenie dowodu, czy stan zdrowia świadka B. P. miał wpływ na jego zeznania.

17. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk przy ocenie zeznań A. S..

18. Kolejny zarzut dotyczy obrazu przepisów tj. art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk poprzez ujawnienie bez odczytania depozycji świadka B. P. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz w innych postępowaniach sądowych.

19. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 4 kpk przy ocenie zeznań G. P..

20. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, art. 5 § 2 kpk, art. 4 kpk w zakresie zeznań M. Z..

21. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu za wiarygodny dowód – bilingi połączeń telefonicznych. Zdaniem skarżącego bilingi z dnia 9 września 2001r. nie mogą potwierdzić przekazania łapówki w dniu 8 września 2001r.

22. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niezasadnym daniu wiary zeznaniom M. K. (1), M. B., B. P., K. L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, gdy prawidłowo ocenione i rozważone okoliczności wpływające chociażby z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki i teleinformatyki, opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii klinicznej prowadzą do wniosków przeciwnych.

23. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 1 i 5 kpk, art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych.

	<p>24. Błąd w ustaleniach faktycznych, iż to oskarżony miał pseudonim (...).</p> <p>25. Kolejny zarzut dotyczył naruszenia art. 4 kpk, w zakresie także sposobu prowadzenia postępowania przez sędziego D. R..</p> <p>W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego dodatkowo sformułował zarzuty przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy uczynić kilka uwag ogólnych, które będą miały przełożenie do poszczególnych zarzutów apelującego. Artykuł 4 kpk jest przepisem zawierającym tzw. ogólną dyrektywę postępowania. Określa on sposób, w jaki powinny procedować organy prowadzące postępowanie. Przedmiotem uchybień zarzuconych w apelacji mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 kpk nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Ocena zaś dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy oraz wyczerpującego i logicznego</p> <ul style="list-style-type: none"> - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu, <p>zgodnie z wymogami określonymi</p>		

w art. 424 k.p.k. W ocenie sądu odwoławczego analiza akt sprawy, zaskarżonego wyroku, uzasadnienia prowadzi do konstatacji, iż sąd nie dopuścił się obrazy wskazanych wyżej przepisów. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób dokładny i staranny, z uwzględnieniem większości wniosków dowodowych stron, uzasadnienie zaś zaskarżonego orzeczenia jest szczegółowe, wskazuje logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego, albowiem sąd także uniewinnił oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie IV (czyn z pkt VI aktu oskarżenia). Sąd czytelnie wskazał w uzasadnieniu, jakie fakty uznał za ustalone, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie, jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń. W dalszej części uzasadnienia sąd odwoławczy odniesie się do szczegółowych zarzutów przedstawionych numerycznie w apelacji.

1) W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 7 i 4 kpk przy ocenie zeznań świadka M. K. (1) i wyjaśnień oskarżonego, Nie jest zasadny, co więcej nie został uzasadniony przez apelującego. Wskazano jedynie w apelacji, że depozycjom świadka przeczą wyjaśnienia oskarżonego. Niewątpliwie świadek złożył zawiadomienie o przestępstwie będącym tymczasowo aresztowanym, co wynika wprost z tomu I k. 1 akt, niemniej jednak był wielokrotnie przesłuchiwany w sprawie, odczytywano mu protokoły jego zeznań, w jego przesłuchaniach uczestniczył oskarżony, a wcześniej także pozostali współoskarżeni

i konsekwentnie podawał okoliczności przestępstw związanych z zarzutami ostatecznie przypisanymi oskarżonemu S. W.. Zasada swobodnej oceny dowodów nie stoi także na przeszkodzie dokonywaniu ustaleń na podstawie relacji jednego świadka, o ile uznanie ich za wiarygodne nie wykracza poza zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Powtórzyć należy relacje M. K. (1), które stały się główną kanwą ustaleń sądu meriti, znajdują także potwierdzenie w depozycjach B. P. i M. B., jak też w dowodach nieosobowych, czy dokumentach odpraw dla spółek (...). Skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem wykazanie, „jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy, czego nie przedstawiono w apelacji pomimo jej obszernego charakteru.

2) Nie jest zasadny zarzut dotyczący oceny zeznań M. B.. W tym miejscu można dodatkowo wskazać, że zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. nie może być stawiany łącznie z obrazą art. 7 k.p.k., a to z tego powodu, iż naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w

sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równoprawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedając się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, to zdaniem sądu odwoławczego sąd meriti prawidłowo ocenił zeznania świadka. Przypomnieć należy, iż jak wynika z akt i oświadczenia świadka przeciwko niej toczyło się postępowanie karne zakończone wyrokiem skazującym, które to skazanie uległo zatarciu z uwagi na upływ czasu. M. B. nawet w dniu 24 kwietnia 2018r. (k. 410 i następne) potwierdziła okoliczność przyjęcia łapówki za pośrednictwem M. K., jak i popełnienia przestępstwa. Jej zeznania korespondują z zeznaniami M. K. (1). Co więcej czytelnie wyjaśniła, że nie potwierdza wcześniej składanych wyjaśnień, albowiem taka była jej linia obrony (k. 416), co stanowi logiczne wytłumaczenie zmiany zeznań. Depozycje M. B. korespondują z zeznaniami M. K. (1), a zatem potwierdzają ustalenia sądu w zakresie winy oskarżonego, tak jak przyjęto w zaskarżonym orzeczeniu.

3) Nie jest zasadny zarzut z punktu III dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych, albowiem świadek M. B. na rozprawie w dniu 16 listopada 2011r. (k. 17073) zeznała, że S. W. (1) to był chyba (...). „Z tym panem niewiele rozmawiałam, była to osoba, która przychodziła do agencji, nie wiem czy dokonywała jakiś odpraw w agencji, myśmy bardzo mało rozmawiali ze sobą. Robiłam odprawy, wiedziałam, że coś jest nie tak, tylko nie pamiętam

co było nie tak w tych odprawach, i za to dostawałam 50 złotych. (...) to wydaje mi się, że jest ten pan oskarżony i świadek wskazała na S. W. (k. 17077). Powyższe zeznania potwierdziła na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018r. (k. 422).

4) Na wstępie należy podnieść, że zarzut błędnych ustaleń faktycznych jest konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia. Skarżący w zarzucie opisanym w punkcie 4 apelacji błąd w ustaleniach faktycznych upatruje ponadto we fragmentach zeznań K. L. co nie jest prawidłowe. Nie jest zasadny zarzut dotyczący prawidłowego ustalenia sądu meriti, iż świadek K. L. miała widzieć, jak M. K. (1) przyjmuje łapówkę. Wskazać należy, iż ustalenia faktyczne nie są czynione na podstawie jednego, czy dwóch fragmentów zeznań pojedynczych świadków, ale w kontekście wszystkich dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu. Odnośnie zeznań K. L. z dnia 8 czerwca 2011r. przypomnieć należy, iż wprost zeznała, że była konkubina M. K., pamięta, że wracał z walizką pieniędzy. Świadek początkowo zeznała, że nie kojarzy pseudonimu (...) z konkretną osobą, jednak po odczytaniu protokołów zeznała „rzeczywiście wiedziałam, że S. W. (1) miał wtedy ps. (...). Zeznała, że oskarżony znał się z M. K., pan S. był jako zlecający odprawy, ale też znali się „towarzysko”. Świadek dodała, że składała zeznania w sprawie reklamówki z pieniędzmi,

było to około 5 lat wcześniej. „Z reklamówką z pieniędzmi miał rzeczywiście miejsce taki fakt (k. 16676). Akurat to pamiętam, nic nie było mi sugerowane”. Na rozprawie w dniu 24 listopada 2016r. (k. 19088v) potwierdziła, że M. K. mówił jej o łapówkach, „łapówka została wręczona w mieszkaniu, w którym mieszkaliśmy”. Ponadto, w dniu 7 sierpnia 2018r. (k. 500 i następne) potwierdziła, że oskarżony przychodził do ich firmy „gdyż był przedstawicielem firmy, którą odprawialiśmy przez agencję celną w której pracowała”. Co więcej wbrew twierdzeniom skarżącego z zeznań świadka wynika, że jej ówczesny konkubent K. wziął „siatkę pełną pieniędzy” (k. 502). Odnośnie używania wyrażenia walizka, wyjaśniła, że pieniądze były w reklamówce i być może określając, że była to walizka miała na uwadze objętość, bo tych pieniędzy było dużo (k. 502). Potwierdziła, że to S. W. (1) miał pseudonim (...). Analiza zeznań świadka została przeprowadzona przez sąd kompleksowo, a zatem także ustalenia faktyczne są prawidłowe, a zarzuty skarżącego nie są prawidłowe.

5) Odnośnie powyższego zarzutu, sformułowanego w pkt 5 apelacji, sąd odwoławczy także go nie podzielił, całość przestępczej działalności oskarżonego, została szczegółowo przedstawiona przez sąd meriti. Okoliczność odpraw towarów nr (...) z dnia 7 września 2001r. dla (...) spółka z o.o. i odpraw nr (...) z dnia 7 września 2001r. dla (...) spółka z o.o. wynika z dokumentów i analizy Urzędów Celných. Ponadto, jak ustalono siedziba firmy (...) nigdy nie mieściła się pod wskazywanym adresem, zaś firma (...) nigdy

nie prowadziła działalności. W toku śledztwa pozyskano oryginały odpraw celnych tych towarów z dnia 7 września 2001r. dokonanych w Miejscu Uznany (...), które to okoliczności szczegółowo opisał M. K. (1). Powyższe ustalenia sądu wynikają przecież z faktu prowadzenia przez oskarżonego agencji (...) i współpracy z P. W., funkcjonariuszem celnym i okoliczności importowania do Polski z krajów azjatyckich przeróżnych wyrobów. Okoliczność odpraw na firmę (...) spółka z o.o. wynika wprost z rzeczywistych działań M. K. i otrzymania przez niego łapówek właśnie od oskarżonego za pośrednictwem B. P.. Skarżący zdaje się domagać ustaleń w zakresie działania firm, które przecież nie istniały, albo nie prowadziły działalności, tym niemniej towar dla nich był nielegalnie sprowadzany na terytorium Polski. W apelacji wskazano, że brak jest dowodu bezpośredniego, tym niemniej dowodem bezpośrednim są dokumenty nieosobowe i zeznania świadków, które to dowody szczegółowo przedstawił i omówił sąd meriti.

6) Zarzut sformułowany w pkt 6 apelacji ma charakter polemiczny, dowody na wręczenie M. K. korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 40 tys. złotych zostały szczegółowo opisane w uzasadnieniu, a okoliczność odpraw wynika wprost z dokumentacji z urzędu celnego (dokumenty graniczne dotyczące odpraw dla (...) spółka z o.o. oraz (...) spółka z o.o., jak też dokumenty samych odpraw z 7 września 2001r). Same okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstw wynikają z zeznań M. K. (1), ale też częściowo z depozycji świadka B. P., K. L., M. B.,

czy analizy połączeń telefonicznych. Aby zarzut błędów faktycznych był skuteczny, niezależnie od prawidłowości jego nazywania i wskazania podstawy jego podniesienia, musi on prowadzić do jednoznacznego ustalenia, iż sąd I instancji wbrew dowodom ustalił przebieg zdarzenia odmiennie niż z nich wynikało. Konieczne jest jednak wypełnienie jeszcze jednej przesłanki warunkującej jego trafność. Musi to być błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść wyroku. Odnośnie spółek niewątpliwie zostały założone co wynika z aktów notarialnych, ale nie prowadziły żadnej realnej działalności, a przeciwko M. H. było prowadzone postępowanie. Świadek został przesłuchany w dniu 22 stycznia 2020r. (k. 797). Świadek wskazał, że akt założycielski spółki (...) był na jego nazwisko, jednak różniły się dane rodziców świadka, wspomniał, że w 2004r. był wzywany do Urzędu Celnego. Chociażby zeznania świadka wskazują na fikcyjność spółek. Niewątpliwie oskarżony jak słusznie zauważył skarżący nie miał pełnomocnictwa, nie był prokurentem spółek, albowiem były to spółki fikcyjne, założone po to aby służyć do popełnienia przestępstw.

7) Nie jest zasadny zarzut wskazany w punkcie 7 zarzutów apelacji, albowiem stanowi wyłączenie polemikę z ustaleniami sądu meriti, a co więcej stanowi nieuprawnione przedstawienie pewnych depozycji świadka, bez analizy całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów. Przypomnieć należy, iż na k. 19142 – 19149 dołączono protokół rozprawy przesłuchania podejrzanego B. P. z 26 lipca 2007r. Przedmiotowy protokół został

ujawniony i zaliczony do materiału dowodowego na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019r. (k. 722). Świadek zeznał, że zdarzyła się sytuacja, że pani M. kazała mu pisać odręcznie, że dany towar to np. płaszczyki, a nie inny. Według zeznań świadka dzwonił do S. (oskarżony), a on powiedział mu, że ma napisać na tych dokumentach wszystko co powie pani M.. Świadek wprost zeznawał, że działał na polecenie oskarżonego, będąc mu całkowicie podporządkowany. Okoliczność zaś oceny zeznań świadka M. B. została przedstawiona powyżej i poniżej w uzasadnieniu.

8) Zarzut nie jest zasadny, jak wcześniej wskazano, M. B. potwierdziła zeznania M. K. (1), jak też okoliczność pobierania łapówek i wypełniania dokumentów, potwierdziła także, że identyfikuje właśnie oskarżonego z ps. (...). Podczas rozprawy zidentyfikowała oskarżonego jako osobę, która przyjeżdżała do agencji (...) robić odprawy, przy okazji których M. K. spożywał alkohol z oskarżonym, jak i okoliczności dotyczące wypełnienia w dniu 10 września 2001r. dokumentów SAD i otrzymania za to określonej kwoty pieniędzy. W tym także zakresie sąd przeprowadził kompleksową ocenę dowodów, czego wyrazem jest uzasadnienie wyroku sądu meriti.

9) Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 7 kpk, 410 kpk, 4 kpk i 171 § 4 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań M. K. (1). W sprawie należy przypomnieć, iż sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa, który uczestniczył w przesłuchaniach świadka w dniach 11.04.2018, 12 kwietnia 2018, 17 kwietnia 2018, 26 kwietnia 2018, 2 października

2018 r. Biegły wskazał, że świadek jest osobą o sprawności umysłowej oraz procesach poznawczych funkcjonujących na poziomie normy, odpowiednich do jego wieku, poziomu wykształcenia i aktywności życiowej. W ocenie psychologicznej jego zeznania nie zawierają zniekształceń i mogą stanowić wartościowy materiał dowodowy (k. 566). Skarżący upatruje naruszeń art. 7 kpk, 410 kpk i 4 kpk w okoliczności de facto złożonych zeznań obciążających oskarżonego. Jednocześnie naruszenia art. 171 kpk dotyczącego zasad przeprowadzania przesłuchania upatruje w § 4 wskazującym, że nie wolno zadawać pytań sugerujących osobie przesłuchiwanej treść odpowiedzi. Oczywiście kodeks postępowania karnego wprowadza ścisłe zasady przesłuchania świadków, niemniej jednak analiza protokołów nie wskazuje, aby zostały zasady te naruszone przez sąd I instancji. Zawarcie w treści pytania okoliczności, co do której świadek był dopytywany, jak i przytoczenie świadkowi jego uprzednich wypowiedzi w celu ustalenia, czy tak było, czy też było odmiennie, miało na celu weryfikację zeznań świadka i tylko ku temu zmierzało. Takie postępowanie sądu nie daje podstaw do uznania, że pytanie zadane osobie przesłuchiwanej miały charakter sugerujący o jakim mowa w dyspozycji art. 171 § 4 kpk. Z treści apelacji wynika, że skarżący upatruje błędną ocenę zeznań świadka w okoliczności, iż był on jako tzw. mały świadek koronny zainteresowany obciążeniem jak największej ilości osób. W tym miejscu należy zauważyć, iż świadek obciążał przecież głównie siebie, podawał także konkretne okoliczności popełnianych przestępstw, które

znalazły odzwierciedlenie w dokumentach w sprawie. Jego depozycje znalazły także odbicie w zeznaniach części świadków. Niewątpliwie ocena wyjaśnień obciążających, składanych przez osoby uczestniczące w dokonywaniu opisanych przez nich przestępstw, wymaga wyjątkowej skrupulatności. Możliwość uzyskania na podstawie art. 60 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary w żaden jednak sposób nie dyskredytuje złożonych przez dane osoby wyjaśnień w charakterze podejrzanych, a następnie zeznań w charakterze świadków.

10) Powyższy zarzut dotyczący oceny zeznań P. W. ma charakter polemiczny, trudno zgodzić się, aby sąd I instancji wskazał, że zeznania tego świadka są niewiarygodne tylko dlatego, że są sprzeczne z przyjętą przez sąd linią orzecniczą. Sąd I instancji wskazał, że nie uznał za wiarygodne zeznań tego świadka, albowiem sam kwestionował swój udział w przestępstwach. Przypomnieć też należy, iż na rozprawie w dniu 16 maja 2018r. zeznawał P. W., wówczas obrońca i prokurator zgodnie oświadczyli, iż zeznania świadka ściśle wiążą się z zarzutem z punktu VI aktu oskarżenia (k. 440). Świadek wskazał, że według jego wiedzy oskarżony prowadził agencję celna, która zajmowała się pośrednictwem między importerami a urzędem celnym (k. 441). Niewątpliwie świadek próbował przedstawić M. K. w złym świetle, tym niemniej stwierdzenie zawarte na k. 445, „ja jako najlepszy kolega wiedząc, że ma K. problem alkoholowy, również zdarzało się, że piłem z nim w miejscu jego pracy, robiłem to z racji dobrego koleżeństwa z K.” nie świadczy

najlepiej o osobowości świadka. Co więcej świadek wskazał, że miała miejsce sytuacja, że pobił M. K.. Świadek zeznał, że wyklucza możliwość udziału oskarżonego w fikcyjnych odprawach, na tej tylko podstawie, że się przyjaźnili (k. 449). W dalszym ciągu jednak wskazał, że źle użył słowa „wykluczam”. Jak słusznie zauważył sąd meriti, P. W. nie potrafił wyjaśnić, dlaczego M. K., który przecież przyznał się do winy obciążał także jego i oskarżonego w niniejszej sprawie. Uznanie przecież depozycji M. K. za wiarygodne zostało przeprowadzone po szczegółowym jego przesłuchaniu, oparciu się także na pozostałych wiarygodnych dowodach w sprawie. W ocenie sądu II instancji ocena zeznań świadka dokonana przez sąd meriti nie budzi zastrzeżeń.

11) Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 7 kpk i 4 kpk przy ocenie zeznań R. W.. Sąd Okręgowy nie uznał jednak, że zeznania tego świadka są niewiarygodne, albowiem są „sprzeczne z przyjętą przez sąd linią orzecniczą”. Nie jest jasne co właściwie ma na myśli apelujący posługujący się stwierdzeniami „linia orzecnicza”, wydaje się że linia orzecnicza wynika z jakiego problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia w orzecznictwie Sądu Najwyższego, czy doktrynie. Zeznania świadka R. W. zostały ocenione w sposób prawidłowy przez sąd meriti, niewątpliwie świadek ten nie potwierdził swojego udziału w przestępczym procederze, niemniej jednak na zachowanie przestępcze tego świadka wskazała M. B. i M. K. (1). Skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów

stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem wykazanie, „jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy”, a w zakresie oceny zeznań świadka R. W. tego nie przedstawiono.

12) Skarżący w zarzucie dotyczącym świadka H. D. – Ś. przytacza zeznania świadka, w których faktycznie świadek zaprzecza swojemu ewentualnemu udziałowi w procederze przypisanym oskarżonemu. Niewątpliwie osoba świadka nie pojawiła się w opisie przestępstw, ani w ustaleniach faktycznych sądu meriti. W tym miejscu można jedynie przypomnieć, że w dniu 5 lutego 2019r. stanęła w charakterze świadka H. D. – Ś., która wskazała, że jest obecnie adwokatem (k. 645). Świadek skojarzyła, że sprawa jest związana z celnikami, kojarzyła też oskarżonego. Tym niemniej podała, że oskarżony był jej klientem na strzyżenie i manicure. Pamiętała także, że oskarżony pytał się jej, czy importuje towary z C., polecił kontakt z agencją, zaproponował także, że zajmie się dokumentacją. Świadek nie potwierdziła, aby miała do czynienia ze spółkami ze sprawy, ale przyznała, że przeciwko jej osobie został skierowany akt oskarżenia. Świadek nie kojarzyła pseudonimu (...). Ustalenia sądu w zakresie zatem zeznań świadka są słuszne, albowiem niewiele wniosła do

sprawy, a ocena jej wiarygodności w zakresie ewentualnego udziału w sprawie i przestępczym procederze niewątpliwie wykracza poza ramy niniejszego postępowania. Tym niemniej jej zeznania nie podważają w żadnym zakresie zeznań M. K. (1).

13) Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 7 kpk i 4 kpk przy ocenie zeznań P. G.. P. G. przesłuchany na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019 (k. 719) rzeczywiście stwierdził, że nie zna oskarżonego. Skarżący wskazuje na wyjaśnienia świadka, zapominając, że toczyło się także przeciwko świadkowi postępowanie karne. Świadek logicznie wskazał, że nie wie co robili jego kierowcy, bowiem nie miał w samochodach zamontowanych kamer (k. 721). Świadek ocenił jedynie jak powinni zachowywać się kierowcy, a nie jak faktycznie się zachowywali. W ocenie sądu apelacyjnego przedmiotowy zarzut ma charakter polemiczny, a przy ocenie zeznań świadka nie doszło do naruszenia art. 7 kpk, ani 4 kpk.

14) W apelacji w pkt 14 postawiono zarzut obrazu art. 167 kpk w zw. z art. 193 kpk poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu specjalizacji od uzależnień od alkoholu na okoliczność oceny zdolności spostrzegania i komunikowania zdarzeń przez świadka M. K. w postępowaniu przygotowawczym i rozpoznawanej sprawie. W tym miejscu zauważyć należy, iż z treści protokołów zarówno z postępowania przygotowawczego, jak i sądowego nie wynika, aby świadek był nietrzeźwy w chwili składania zeznań. Analiza jego zeznań wskazuje na całkowicie

czytelne i jasne przedstawianie rzeczywistości. Przepis art. 193 § 1 kpk obliguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione. W realiach sprawy brak było przesłanek do zasięgnięcia opinii biegłego o wskazanej przez skarżącego specjalizacji odnośnie świadka M. K. (1), albowiem dopuszczono dowód z opinii biegłego psychologa, tymczasem specjalizacja dotycząca uzależnień od alkoholu nie dotyczy zdolności postrzegania i komunikowania się przez niewątpliwie trzeźwego w czasie składania zeznań świadka. Przepis art. 192 § 2 kpk stanowi zaś wyraźnie, że jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd lub prokurator może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, a świadek nie może się temu sprzeciwić, a w sprawie taka opinia została dopuszczona i przeprowadzona, jak też wynika z apelacji nie jest skutecznie kwestionowana.

15) Zarzut dotyczący oceny zeznań świadka B. P. nie jest zasadny. Zdaniem sądu odwoławczego zeznania tego świadka są spójne, konsekwentne i logiczne, aczkolwiek całkowicie umniejsza swoją rolę w zdarzeniach objętych niniejszym postępowaniem. Skarżący wskazuje,

iz sąd nie wziął pod uwagę nadciśnienia, jaskry i zaawansowanej cukrzycy na treść składanych zeznań przez tego świadka. W ocenie sądu odwoławczego, powyższy zarzut ma charakter polemiczny. Wskazać należy, iż świadek w chwili składania zeznań w Sądzie Okręgowym liczył 68 lat, ma jaskrę, choruje na nadciśnienie tętnicze i cukrzycę, niemniej nie są to choroby ograniczające, czy wręcz uniemożliwiające ocenę wiarygodności wcześniejszych zeznań świadka. W sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego psychologa dotycząca aktualnego stanu świadka (k. 520-521). Z treści tej opinii wynika, że sprawność umysłowa świadka uległa obniżeniu w stosunku do okresu wcześniej składanych zeznań. Powyższe sprawia, że jedynie obecne zeznania nie są już wartościowym materiałem, ale nie dotyczy to wcześniejszych. Tak też ocenił je sąd meriti, kompleksowo i wszechstronnie, biorąc pod uwagę wcześniejsze depozycje świadka w kontekście innych dowodów. Zważyć należy, iż także z opinii biegłego psychiatry (k. 616 – 619) wynika, że świadek leczy się od 2018r., co ujawniło się w związku z ponownym przesłuchiwaniem go na rozprawie, ale nie z wcześniejszym stanem zdrowia świadka. Biegły nie rozpoznał u świadka choroby psychicznej, upośledzenia, a jedynie zespół psychoorganiczny i w wywiadzie organiczne zaburzenia urojeniowe. Stan zdrowia świadka niewątpliwie ulegał pogorszeniu w ciągu lat, niemniej jednak nie są znane, w ocenie sądu odwoławczego, wpływy wskazywanych obecnie chorób na wartość zeznań składanych przed laty. Sąd I instancji zresztą na

wniosek obrońcy zdecydował się na uzupełnienie opinii (k. 569), a biegła w dniu 23 czerwca 2019r. wskazała, że obecnie świadek nie może być przesłuchiwany w uwagi na występujące deficyty poznawcze i emocjonalne. W sprawie sąd nie dostrzegł, aby prowadzący przesłuchanie sugerowali świadkowi składanie zeznań obciążających oskarżonego, a zatem nie doszło do naruszenia art. 171 § 4 kpk.

16) Zarzut jest niezasadny, albowiem wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd meriti oparł się na opiniach biegłych lekarzy specjalistów – psychologa i psychiatry, w zakresie dotyczącym dysfunkcji występujących w stanie zdrowia świadka. Jednak ostateczna ocena zeznań świadka w kontekście odpowiedzialności oskarżonego za przypisane mu czyny jest prawidłowa i nie budzi zastrzeżeń sądu II instancji.

17) Zarzut dotyczący oceny zeznań A. S. nie do końca jest zrozumiały i czytelny, a opiera się okoliczności, że rasy psów podane przez A. S. i B. P. różnią się, co mogło mieć wpływ na przypisanie oskarżonemu czynu z pkt II wyroku. Sąd I instancji czytelnie wskazał, że B. P. przekazał A. S. co najmniej czterokrotnie, w imieniu oskarżonego, kwotę 4 tys. dolarów. Świadek na okazanych zdjęciach rozpoznał A. S. jako kobietę, której przekazał dokumenty i pieniądze od S. W. (1), powyższego rozpoznania nie oparto wyłączenie na okolicznościach posiadania pieska yorka czy yorkshire. Niemniej jednak świadek w trakcie składania zeznań została nieprawomocnie uniewinniona, skorzystała z prawa odmowy składania zeznań, a zatem jej depozycje były w znacznym stopniu ograniczone.

18) Zarzut dotyczący naruszenia art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk nie jest zasadny w zakresie dotyczącym odczytania zeznań świadka B. P.. Wskazać należy, iż w trakcie przesłuchania świadka przerwano tę czynność z uwagi na stan zdrowia świadka i dopuszczono dowód z opinii biegłych specjalistów, z której wynikają wprost przeciwwskazania do bezpośredniego przesłuchaniu świadka przed sądem, czyli nie jest możliwe bezpośrednio przesłuchanie świadka. Przepis art. 391 § 1 kpk w określonych sytuacjach pozwala sądowi na odczytanie zeznań świadka nawet mimo wyraźnego sprzeciwu stron procesowych. Przeszkoda uzasadniająca odstępianie od zasady bezpośredniości powinna być realna, dość trwale istniejąca, rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednio przesłuchanie przed sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron. Dowód odtworzony w trybie art. 391 § 1 k.p.k. ma status procesowy pełnoprawnego dowodu, tak jak w przedmiotowej sprawie.

19) Odnośnie zeznań G. P. nie doszło do naruszenia art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 4 kpk. Zdaniem skarżącego zeznania tego świadka podważają depozycje B. P.. Trudno zgodzić się z powyższym, świadek zeznał w dniu 24 września 2019r. (k764), iż pracował bardzo dawno temu jako agent celny, a od 10 lat prowadzi działalność w G.. Nie kojarzy oskarżonego, ani faktur, niemniej nie pamięta ówczesnych zdarzeń. Rzeczywiście G. P. zeznawał 7 września 2011

r (k. 16924), iż pracował z M. Z. i A. S. i nie ma wiedzy, aby popełniły czyny niezgodne z prawem. Trudno jednak przyjąć, aby brak wiedzy świadka, a nawet może niechęć do posiadania takiej wiedzy świadczy, aby jego zeznania były sprzeczne z zeznaniami świadków, w zakresie których sąd dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, w tym w zakresie przypisania winy oskarżonemu.

20) Nie jest także zasadny zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i 4 kpk przy ocenie zeznań M. Z.. Zdaniem sądu odwoławczego, powyższy zarzut jest całkowicie polemiczny. Jak wynika z zeznań M. Z. złożonych w dniu 21 listopada 2019r. (k. 782) świadek oświadczyła, iż w sprawie została oskarżona, a następnie prawomocnie uniewinniona. M. Z. faktycznie zeznała, że nie była świadkiem przyjmowania przez A. S. łapówek, niemniej jednak dodała, że nie wie czy A. S. brała łapówki. Nie sposób obecnie ocenić wiedzy świadka w kontekście jej obecnej sytuacji procesowej, jednak nie sposób nie zauważyć, iż świadek unikała szerszych wypowiedzi, ograniczając się do twierdzeń, że nie zna stron i nic nie wie. Wydaje się także wbrew twierdzeniom skarżącego, że wręczanie łapówek nie jest zachowaniem jawnym, otwartym, czy widocznym dla wszystkich pracowników. Trudno wymagać, aby osoby postronne otwarcie przyznały, że wiedziały o braniu łapówek i jednocześnie tego nie zgłosiły. Twierdzenia skarżącego, iż świadek zauważyłaby, jak B. P. wręcza A. S. pieniądze, a także przeprowadzane odprawy bez podjeżdżania na miejsce odpraw,

pozostają jedynie twierdzeniami polemicznymi, albowiem niewątpliwie świadek nie wszystko co wiedziała jasno i klarownie przedstawiła w sprawie, ale jej twierdzenia stoją w opozycji do zeznań świadków przyznających się przecież do winy.

21) Kolejny zarzut dotyczy ustaleń faktycznych w zakresie dowodu w postaci bilingów połączeń telefonicznych. Sąd I instancji dokonał rzeczywiście analizy połączeń telefonicznych z dnia 9 września 2001r. (niedziela). Tak też ustalił sąd meriti, że do przekazania pieniędzy doszło w dniu 9 września 2001r. (strona 3 uzasadnienia). W sprawie nie doszło do błędnych ustaleń faktycznych.

22) Kolejny zarzut został niezwykle ogólnie sformułowany i w zasadzie znalazł odzwierciedlenie we wcześniejszych zarzutach. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania wskazanych w zarzucie świadków, także w kontekście zgromadzonych opinii, w tym opinii biegłych. Sąd I instancji całkowicie racjonalnie przedstawił analizę sprawozdania z analizy bilingów, opinii biegłego z zakresu informatyki i telekomunikacji (k. 572 – 573), w zakresie wiadomości mającej być przesłaną przez M. K. (1).

23) Nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 170 § 1 pkt 1 i 5 kpk oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk. Wskazane w apelacji tezy budzą zdziwienie w kontekście ustaleń sądu meriti. Prowadzenie postępowań skarbowych przeciwko panu M. H. nie ma znaczenia w sprawie, zwłaszcza w świetle ustaleń dotyczących odpowiedzialności oskarżonego. Co

więcej świadek został przesłuchany i zaprzeczył aby miał jakikolwiek związek ze spółkami. Posługiwanie się zresztą danymi osób przy zakładaniu fikcyjnych spółek, mających zresztą na celu popełnianie przestępstw niestety nie należy do rzadkości, na co wskazuje już doświadczenie życiowe. Wskazać należy, iż sąd na k. 820 oddalił rzeczywiście dwa wnioski dowodowe w tym także co do przesłuchania świadka M. K. (3), prawidłowo uzasadniając powyższe treścią art. 170 § 1 pkt 1 i 5 kpk oraz 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk.

24) Okoliczność zawarta w zarzucie nr. 24 została omówiona we wcześniejszej części uzasadnienia, dotyczącej dowodu w postaci „zawiadomienia o odwołaniu listu gończego”.

25) Ostatni zarzut dotyczy osoby sędziego sprawozdawcy, podnoszone zarzuty są istotne, niemniej jednak nie znajdują odzwierciedlenia ani w protokołach rozpraw, a w sprawie nie składano wniosków o wyłączenie sędziego, nie sygnalizowano powyższego w sposób przewidziany przepisami. Co więcej treść samego wyroku nie wskazuje na nieobiektywne zachowanie, czy nastawienie sędziego sprawozdawcy wobec osoby oskarżonego. Trudno odnieść się do zarzutu dotyczącego „nadaktywnego zadawania pytań świadkom”, przy biernej postawie oskarżyciela publicznego. Wydaje się, że aktywność sądu w dążeniu do ustalania prawdy jest cechą prawidłową, zwłaszcza, że po dokładnym i rzetelnym postępowaniu dowodowym ustalono, że oskarżony

nie popełnił czynu z art. 299 § 1 i 5 kk.	
Wniosek	
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego. Wniosek o uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W ocenie Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca skutecznie nie zakwestionował, a zatem brak jest podstaw do prowadzenia przewodu sądowego w całości w rozumieniu art. 437 § 2 k.p.k. in fine. Orzeczenie merytoryczne w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego jest trafne, zatem brak jest także podstaw do uniewinnienia oskarżonego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Wyrok w zaskarżonej części zmieniono w ten tylko sposób, iż ustalono wysokość jednej stawki grzywny wskazanej w punkcie I na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Sąd II instancji z urzędu dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie ustalenia wysokości stawki grzywny. Przypomnieć należy, iż z treści zaskarżonego orzeczenia wynikało, że sąd meriti za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk 300 stawek dziennych grzywny, ustalając	

<p>wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwieście) złotych. Niemniej jednak w uzasadnieniu nie wskazano powodów ustalenia wysokości jednej stawki na 200 złotych, a co więcej na stronie 24 uzasadnienia wskazano na kwotę 20 złotych. Z uwagi na brak w tym zakresie uzasadnienia, uznać należy, iż powyższa rozbieżność nie może być traktowana jako omyłka pisarska, a konieczne jest dokonanie zgodnie z treścią art. 5 § 2 kpk, na korzyść oskarżonego określenia wysokości stawki grzywny na kwotę 20 złotych.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><i>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt XII K 226/16, za wyjątkiem wyłączenia określenia wysokości stawki grzywny, o czym w dalszej części.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych, dzieląc zresztą słuszne tezy zawarte z wyroku Sądu Najwyższego - „zarzut błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędów w ustaleniach faktycznych” (zob. wyrok SN z 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9, poz. 84). W sprawie nie były także zasadne zarzuty dotyczące naruszenia przepisów procedury, a wysokość orzeczonych kar</p>	

jednostkowych pozbawienia wolności i samej grzywny (za wyjątkiem wysokości jednej stawki) oraz kary łącznej pozbawienia wolności nie budzi zastrzeżeń. Sąd I instancji rozważył zarówno stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jak i stopień zawinienia, w tym pobudki i motywy jego działania, jak też prawidłowo zastosował wobec oskarżonego obecnie dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 lat próby.

W ocenie sądu odwoławczego nie były także zasadne zarzuty podniesione w toku rozprawy odwoławczej, a dotyczące ewentualnego przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu. Art. 229 § 3 kk zmieniony został przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 września 2000 (Dz. U. 00.93.1027) zmieniającej ustawę z dniem 4 lutego 2001r., zagrożenie za przedmiotowy czyn przewidziano od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Art. 286 § 1 kk zagrożony jest karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Karalność tych przestępstw zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 kk z 1997r. upływała po 10 latach od ich popełnienia. Jednak ustawą z dnia 3 czerwca 2005r. o zmianie ustawy Kodeks Karny (Dz.U. z 2005r. Nr 132, poz. 1109) do przepisu art. 101 § 1 kk dodano pkt 2a, który w przypadku występków zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat wprowadził 15 letni okres przedawnienia. Zgodnie z art. 2 powołanej ustawy do czynów popełnionych przed wejściem w życie ustawy stosuje się przepisy kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba, że termin przedawnienia upłynął. Jednocześnie przy obliczaniu czasu przedawnienia karalności czynów należy uwzględnić art. 102 kk, zgodnie z którym, jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Powyższe rozważania prowadzą do konkluzji, że w sprawie nie doszło do przedawnienia karalności przestępstw przypisanych oskarżonemu.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt XII K 226/16

<p>4. Wyrok w zaskarżonej części zmieniono w ten tylko sposób, iż ustala wysokość jednej stawki grzywny wskazanej w punkcie I na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.</p> <p>5. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymano w mocy.</p> <p>6. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 1500 (tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty za drugą instancję.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd w zakresie dokonanych zmian zaskarżonego orzeczenia omówił je we wcześniejszej części uzasadnienia. W pozostałym zakresie nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
Nie dotyczy	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
Nie dotyczy	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1500 złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe	<p>Z przepisu art. 627 k.p.k. wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k.</p> <p>W sprawie brak jest podstaw do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Nie przemawiają za tym względy słuszności. Wskazać jedynie można, że w orzeczeniu sądu I instancji błędnie określono wysokość opłaty wyłączenie od kary pozbawienia wolności, z pominięciem kary grzywny, a w ocenie sądu odwoławczego z uwagi na kierunek apelacji, nie jest możliwe dokonanie w tym zakresie korekty, a jedynie określenie wysokości opłaty za II instancję.</p>

7. PODPIS

Anna Grodzicka Katarzyna Wróblewska Rafał Kaniok

<u>1.3</u> <i>Granice zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt XII K 226/16		
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <i>Podniesione zarzuty</i>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana